

LA CONFUSIÓ SOBRE EL PERDÓ

Cada vegada que hi ha un atemptat terrorista, i això passa massa sovint, algú es pregunta sobre el perdó. Hom sent a dir: "I ara que els pengin!" o també "Això no té perdó"...

Ja en la vida normal hom sent disbarats com "jo perdono però no oblido" i el que ho diu queda tan tranquil, com si l'amnèsia o la memòria tinguessin res a veure amb el perdó.

On hi ha la confusió? En no saber destriar el pecat de la culpa.

L'Església mateixa, al meu entendre, no ha acabat de fer la reflexió sobre la reconciliació al privilegiar una forma feudal del perdó de manera que el pecador s'ha d'agenollar com si fos culpable i recitar els pecats com si fossin culpes. La gent endevina que això no lliga i deixa la confessió. Però el pecat hi és, mentre seguim així, no es fan celebracions de perdó.

Contemplem tres aspectes del perdó:

El primer podria ésser aconseguir que la persona reconegui tot el que ha rebut dels altres, de l'entorn... Vol dir adonar-se del valor dels altres. Fer com aquell fill pròdig que acaba dient: *Ara m'adono com a la casa del meu pare fins els criats eren ben tractats* (Lc 15,17). Per això perdonar vol dir aconseguir que qualsevol terrorista arribi a reconèixer els valors de la societat que l'envolta, fins i tot dels que són del tot diferents a la seva manera de pensar i creure.

Un segon aspecte és recuperar el sentit de la compassió. No es tracta només d'ajudar el pobre i el necessitat. Això és poc. Cal "descobrir-lo". Veure el pobrissó que menja les engrunes que cauen de la taula (Lc 16,21). Veure els ulls dels que han plorat a causa dels atemptats realitzats pels que defensen la causa per la que lluita l'activista. I compadir-los. La compassió no és pas una feblesa sinó una benaurança (Mt 5,7).

Un tercer aspecte és la descoberta de l'esperit que tenim a dintre nostre que ens anima a no defallir. Ja Jesús li deia al paralític: *Aixeca't pren la llitera i ves-te'n a casa* (Jn 5,8). Avui podríem dir al terrorista: Pren els teus traumes i greuges, carrega-te'ls a l'esquena i segueix endavant. Tenim prou força en el nostre interior per tornar a començar.

El cristià ha d'implorar sempre un perdó per l'activista que ha matat i s'ha embrutit, que no passa per estalviar-li temporades de jarjola. La justícia humana és feina dels jutges que han d'esbrinar culpabilitats amb les lleis positives i contradictòries que els ha servit el Parlament. I ho han de fer així perquè no en tenen d'altres. Deixem que la legalitat faci la seva tasca.

Per això repeteixo que el perdó no té res a veure ni amb la remissió d'anys de presó, ni amb *oblidar o no oblidar*. Té molt més a veure amb la mirada de Déu. Retrobar el perdó és arribar a la mida de persona a la que cada ú està cridat, *que és la talla del Crist* (Ef 4,13).

Si no aclarim aquests llenguatges penso que no ens entendrem.

Josep ESCÓS i SARSANEDAS